О ти, чий гордий дах висить на дужих
Шершавих стовбурах і сіє тінь
У безліч просторів, у тьму цвітінь,
У вічний шепт і шерх, у злети й спади;
Що стежить любиш, як гамадріади
В ліщині чешуться, і цілі дні
Наслухуєш мелодії смутні
Сопілки, стуленої з очерету,
На мочарах, де з трав'яного сплету
Болиголов дудчастий розбуявсь;
І згадуєш, як ти даремно гнавсь
За Сірінкс любою! Лице кохане
Згадай на час!
Ті хащі збурені згадай, о Пане,
І обернись до нас!

Тобі на втіху — так, тобі самому —
Туркочуть горлиці в гаю старому,
Коли надвечір сунеш у луги,
Що сонячно красіють навкруги
Твоєї обімшілої держави!
О ти, для кого всі дерева й трави,
Кому плоди, напівдостиглі вже,
Широколиста смоква береже,
Для кого бджілка в жовтім поясочку
Щільник будує, а в сільськім садочку
Найкращим цвітом зацвітає біб
І в полі маками рясніє хліб,
Для кого й коноплянка сокориста
П'ятьох співців годує; тонколиста
Суниця стигне близько від землі,
І в сповитку пишніють мотилі,
Для кого вся ця врода. О, наблизься!
Я заклинаю вітром, що насів

На сірі сосни! Вийди на узлісся,
Господарю лісів!
Сатир і фавн тобі служити раді
І бігати, куди пошлеш: на спаді
Збудити зайця, що в траві замгне;
Злетіти на бескеття кам'яне
І беркута попудить од ягняти;
Таємним натяком направу дати
Заблуканому в хащі пастушку;
На берег моря вибігти, в піску
Ракушок назбирать, щоб ти крізь листя
Із засідки їх кидав у захистя
Струнких наяд і тішився на їх
Швидкі оглядки, на стрибки та сміх,
На те, як весело шишки соснові
Або сріблясті галочки дубові
Вони пожбурюють — в ім'я луни,
Що ходить коло тебе, приверни
До нас, о владарю сатирів бравий,
Свій слух ласкавий!

Ти любиш ножиць брязкіт і вівці
Остриженої бекання; в руці
Затиснуть ріг і скільки сили дунуть,
Як дикі кабани в поля посунуть,
Мисливців сердячи; ти круг села
Витаєш леготом, щоб не пила
Ржа колосків; ти родиш дивні звуки,
Що млосно линуть через поле й луки
І сумно в'януть між глухим куп'ям:
О ти, що дивний відчиняєш нам
Вхід у всесвітнього знання країну,
Дріопи славний сину,
На юрму глянь, що з листям круг чола
Тебе вітать прийшла!

Будь неприступним сховом, де таяться
Самотні мислі, ті, що так бояться
Утілення — й летять у горню путь,
Оголюючи мозок нам. О, будь
Заквaскою, що з мертвого невжитку
Легеньким доторком виводить квітку,
Будь символом безмежності, ясним
У морі неба відблиском — і всім,
Що поміж ними є! Будь нез'ясовним,
Але не більше. Ми серця наповним
Покорою — й так гукнемо, щоб ти
З Лікейської своєї висоти
Схилився й вислухав хоч вуха краєм
Пеан, що ми співаєм!